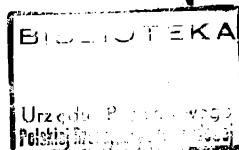

Warszawa, 28 stycznia 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

F 426 9/16

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20838.

Kl. 72 d, 1/02.

Jaroslav Hásek
(Praga, Czechosłowacja).

Nabój zespolony.

Zgłoszono 10 kwietnia 1933 r.

Udzielono 11 grudnia 1934 r.

Pierwszeństwo: 22 kwietnia 1932 r. (Czechosłowacja).

Przy strzelaniu z dział szybkostrzelnych używa się naboїв zespolonych. Wyjmowanie łusek metalowych po wystrzale jest połączone z wielką stratą czasu, przyczem łuski obciążają wozy amunicyjne.

Nabój według niniejszego wynalazku usuwa w zupełności wyżej wymienione wady zespolonych naboїв z metalowymi łuskami. W tym celu nabój zespolony według wynalazku zamiast metalowej łuski posiada łuskę z materiału całkowicie spalającego się.

Na rysunku, dla przykładu przedstawiono schematycznie kilka odmian naboїв zespolonych według wynalazku.

Nabój zespolony, przedstawiony na fig. 1, składa się z dwóch części, a mianowicie z pocisku 4 i ze spalającej się łuski 6, zaopatrzonej w kapiszon 2. Ładunek prochowy

3 może składać się z ziarenek lub wstęg prochu strzelniczego o rozmaitych kształtach i rozmiarach, które zostają pałączone ze sobą zapomocą odpowiedniego materiału w jedną całość o odpowiednim kształcie. Kształt ten dobiera się tak, by odpowiadał wydrażeniu spalającej się łuski, w której ładunek jest umieszczony. Przez ładunek 3 jest przeprowadzony ładunek 5, sięgający do kapiszona 2 i służący za zapłonnik.

Do wykonania spalającej się łuski 6 może być użyty jedwab, nienitrowany jedwab sztuczny, materiał bawełniany, ewentualnie nitrowane nici, nitrowany papier, celuloid, metal, stop lub podobny materiał.

Najlepiej dobrać te materiały lub stopy tak, aby utrzymywały przewód lufy działa w dobrym stanie. Łuska 6 może być wykonana w rozmaity sposób, a więc składać

się np. z kilku warstw, a mianowicie z wewnętrznej warstwy z materiału sproszkowanego, z cienkiej warstwy spalającego się materiału lub metalu i z cienkiej zewnętrznej warstwy z materiału izolacyjnego.

Przy wykonaniu według fig. 1 spalająca się łuska 6 jest przymocowana do tyłu pocisku 4 tak, iż przestrzeń 7 pomiędzy pociskiem a łuską jest wypełniona krzepnącą masą, która łączy ze sobą obie części i służy do smarowania i utrzymania lufy w dobrym stanie.

Fig. 2 przedstawia odmienne wykonanie łuski według wynalazku. Pocisk posiada kształt kropli, a jego przedłużony tył 9 usztywnia łuskę. W danym przypadku umieszczona jest w tej części pewna ilość ładunku prochowego.

Przy wykonaniu według fig. 3 łuska 6 posiada kształt cylindra i jest zaopatrzona na tylnym końcu w pokrywę, nasadzoną szczelnie lub połączoną z łuską zapomocą gwintów, zamknięcia bagietowego lub w podobny sposób. Pokrywa 10 jest zaopatrzona w kapiszon 2 i spala się przy wystrzale podobnie jak łuska, napełniona ładunkiem prochowym.

Przy ładowaniu pokrywa ta znajduje się w odpowiedniej komorze w lufie, a jej przedni brzeg opiera się o kołnierz 12 lufy. Dobrze, gdy pokrywa posiada kształt kulisty lub nieco stożkowy. Pokrywa ta może posiadać znaczną długość (fig. 4) i być tak połączona z łuską, iż długość naboju może być zmieniana, wskutek czego przy zużytej lufie pierścień wiodący 14 pocisku opiera się w każdym przypadku o przedni stożek lufy.

Pokrywa 10, zamykająca łuskę 6, może być łatwo usuwana i posiada następujące zalety.

Ładunek prochowy 3 naboju, przedstawionego na fig. 5, składa się z większej ilości ładunków 15, których część można usunąć przed ładowaniem, jeżeli strzela się zmniejszonym ładunkiem. Każdy ładunek

jest zaopatrzony w oddzielny kapiszon 2 lub też stosuje się wspólny kapiszon dla wszystkich ładunków.

Pokrywę 10 zaopatrzoną w kapiszon 2 i owiniętą w szczelną osłonę np. z papieru, celuloиду lub podobnego materiału można przechowywać oddzielnie od reszty naboju.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Nabój zespolony do dział szybkostrzelnych, znamieny tem, że posiada spalającą się łuskę, zaopatrzoną w całkowicie spalający się kapiszon.

2. Nabój według zastrz. 1, znamieny tem, że łuska jest wykonana z jednej warstwy spalającego się materiału, metalu lub stopu, albo też z większej ilości takich warstw, umieszczonych jedna na drugiej.

3. Nabój według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że pocisk jest umocowany w łusce zapomocą materiału (5), który służy równocześnie do smarowania lufy i utrzymywania jej w dobrym stanie.

4. Nabój według zastrz. 1 — 3, w którym pocisk posiada kształt kropli, znamieny tem, że tylna część pocisku wchodzi na stosunkowo wielką głębokość w łuskę i usztywnia ją, przyczem ładunek prochowy znajduje się częściowo w wydrążeniu tyłu pocisku, a częściowo w przestrzeni pomiędzy tyłem pocisku a ściankami łuski.

5. Pocisk według zastrz. 1 — 4, znamieny tem, że łuska (6) posiada spalającą się pokrywę (10), z umieszczonym w niej kapiszonym, która jest przyśrubowana do łuski lub połączona z nią szczelnie w dowolny sposób tak, iż daje się przesuwac lub usuwać, a przy przesuwaniu na łusce zmienia całkowitą długość łuski względnie naboju.

Jaroslav Hásek.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

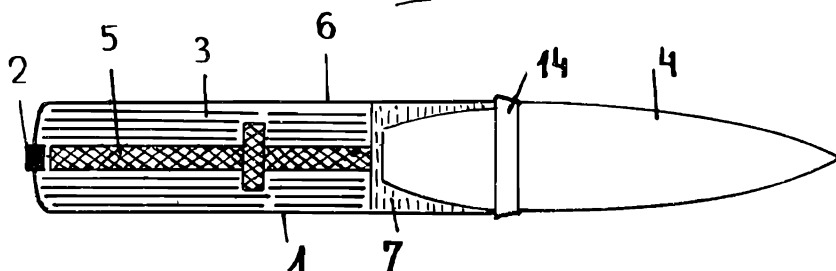

Fig. 2

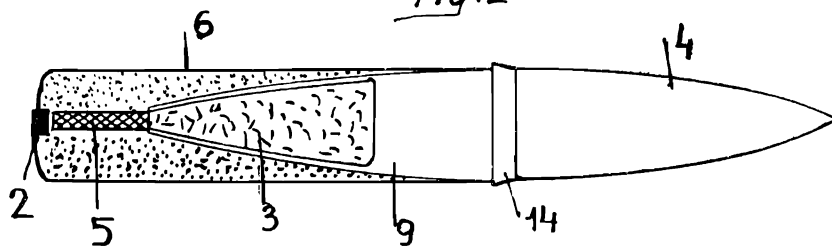

Fig. 3

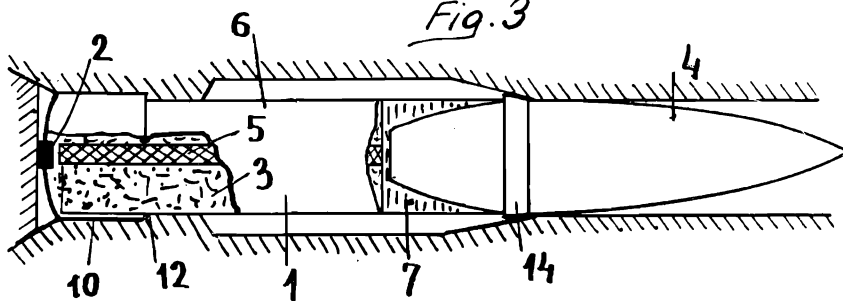

Fig. 4

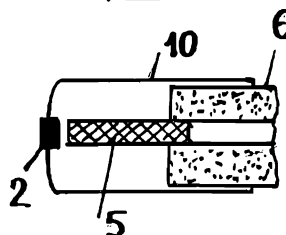

Fig. 5

